

PRIESTOR PRE ŽIVOT

Cena 10 Sk. Pri pouličnej distribúcii je časopis zdarma, ale budeme radi, keď jeho vydávanie podporíte sumou 10 Sk. Tým podporíte nie len vydanie ďalšieho čísla, ale aj projekt budovania verejných kempov na Slovensku pre ľudí v núdzi

5/2005
III. ROČNÍK

www.priestorprezivot.sk

Malí veľkí ľudia

V dnešnej dobe sa každý stará väčšinou sám o seba. Pokiaľ človek aj robí niečo pre druhých, tak väčšinou ako protislužbu, alebo jednoducho preto, lebo tých druhých potrebuje, je mu v ich prítomnosti dobre a nejakým spôsobom od nich niečo berie. Aj pomoc rodičom je vlastne iba vrátením požičaného, i keď ani to mnohým nevynovuje a radšej ich šupnú do starobinca. Vždy sa predsa nájde dosť spôsobov ako sa ospravedlniť a dosť dôvodov, prečo sa nedá. Pomoc iným, „cudzím a neznámym“, ktorí sú v núdzi a našu pomoc naozaj potrebujú je zriedkavá.

pre seba i svojich ubytovaných prostriedky na obživu. Možno namietnete, že by si mohol nájsť aj iný spôsob zárobku, no kto zamestná handicapovaného človeka? O čo je však Vlado menší telesným vzrastom, o to je väčší ako človek srdcom.

Áno, okrem potravín za zberom získané prostriedky kúpi aj jablkové víno. Ubytovaným to robí chuť do života a umožňuje zvládať neľahké životné situácie. Veď čo už s vyhovenými osobnosťami, ktoré často potrebujú do života guráž? Nechceme tu určite robiť reklamu ľuďom, ktorí minú svoje skromné prijmi častokrát na jablkové víno, no chceme pripomenúť, že my, ľudia, sme rôzni, žijeme v rôznych podmienkach, sme slobodní aj neslobodní a často závislí aj na iných, horších závislostiach. Možno že mnohým v okolí „nevoňajú“ Vladove aktivity, no predsa viacerí sú ochotní takúto inakosť tolerovať.

Bezpochyby je aj viac ľudí, ktorým pomoc chorým, opusteným alebo núdnym nie je cudzia. Často však pomáhajú v skrytosti a pre verejnosť sú neznámi. Radi ich príbehy v našom časopise uverejníme, ak poznáte, prosím, napíšte. Nie na ich oslavu, o to asi ani nestoja, skôr pre pochopenie nás ostatných, že skutočné šťastie nájdeme až v šťastí druhých.

Kto si hľadá zachovať svoj život, stratí ho; ale kto by stratil život pre mňa, nájde ho. Hladný som bol a dali ste mi jesť; bol som smädný a dali ste mi piť; prišiel som ako cudzinec a prijali ste ma; bol som nahý a zaoddeli ste ma; bol som nemocný a navštívili ste ma; bol som vo väzení a prišli ste ku mne. Veru, hovorím vám: Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili.

Nášťaste sa ale nájdú aj takí. Aj neďaleko nášho Verejného kempu v Martine jeden taký býva. Vlado ubytúva ľudí bez strechy nad hlavou vo svojom malom rodinnom domčeku. Sám ani nevie ako a prečo im pomáha a ani že robí určitý druh charity. Pýtať si od neho odpoveď na jeho „aktivity“ je ako pýtať sa, prečo je nebo modré. Keď k nemu niekto zavíta, jednoducho ho prijme a na noc uloží spať. Ráno svojich hostí však zobudí už o pol piatej na putovanie rájonom, v ktorom sa vždy nájde niečo do zberu - záhalka sa tu netrpí. Od papiera až po železo, nevynímajúc farebné kovy, nedbanlivo odhodené fľaše či iné nepotrebnosti, všetko sa dostane tam kam patrí - do triedenej skládky. Suroviny, ktoré by inak skončili na smetisku a zamorovali by životné prostredie, sú tak znovu použité k ďalšiemu spracovaniu.

Za takto získané peniaze získa Vlado

Z OBSAHU:

- 6 Doposiaľ najdlhší zaradený príbeh - **Z istoty do neistoty**. Uverejňujeme ho z jednoduchého dôvodu - prečítanie stojí za to.
- 6 **Meditácia a fajčenie** nejdú dohromady a jedno proste skončí - či budete chcieť alebo nie.
- 5 **Požičané peniaze** sa ľahko mňajú, no ťažšie sa vracajú, a niekedy pri tom vzniknú prekvapivé situácie.
- 5 **Bdelé vnímanie v praxi** -

ČITAJTE
PROSÍM
SRDCOM

úžasná možnosť získania vitality - odporúčame nielen na čítanie.
4 Jedna vec je niečo pochopiť rozumom a úplne iná prežiť to na vlastnej koži. A rozdiel je až neuvieriteľný - čítajte **Nebeské vtáky**.
3 **Bohatstvo** nestratíte pre maličkosti, iba ak dokážete rozlišovať podstatné od nepodstatného.
2 Nie všetko čo sa blýšťa je zlato - nedajte sa oklamať leskom - čítajte v príbehu **Kňaz a klieťka**.

Peniaze

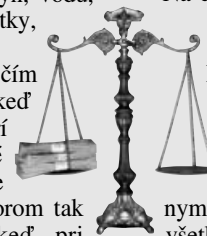

Peniaze majú vyjadrovať hodnotu práce, no v súčasnosti to tak nie je. Všeobecne uznávané „peniaze robia peniaze“ sa stáva skazou celej ekonomiky. Všetci dnes obdivujú obchodníkov, ktorí dosahujú nákupom a predajom obrovské zisky a chcú byť tiež takí úspešní. Keď sa však pozriete na vec trochu triezvejšie, zistíte, že cena tovaru je navýšená o neprímeraný zisk, o ktorý tí úžasní obchodníci ostatných okradajú. Pritom tí, ktorí vyrábajú skutočné hodnoty, krachujú a bojujú o prežitie. Rodiny robotníkov musia poriadne uťahovať opasky, aby zaplatili čoraz vyššie ceny za

nájomné, energiu, plyn, vodu, teplo, zdravotné poisťky, potraviny ...
Milí biznismeni, s čím budete obchodovať, keď zruinujete tých, ktorí vytvárajú skutočné hodnoty? Kto bude vyrábať tovar, na ktorom tak dobre bohatnete, keď pri ňom budete zabúdať na ich skutočných tvorcov a svojou politikou vytvárate stále viac nezamestnaných? Budete jesť peniaze, keď necháte skrachovať

družstvá? Alebo podojíte faktúry, či pokosíte cenné papiere???

Na druhej strane na peniazoch nie je nič zlého - je to však málo, veľmi nízky cieľ. Pritom peniaze nie sú to, čo človek hľadá a po čom túži. Hľadá lásku, šťastie, priateľstvo ..., no chce to dosiahnuť nesprávnym spôsobom. Myslí si, že to všetko si môže kúpiť. Sme tak oklamani všeobecne uznávaným tvrdením, že peniaze nám to všetko môžu priniesť. Vedzte však, že za peniaze si nič skutočne hodnotné nekúpíte.

Konzum

Múdrosť, viera, pokora, skromnosť, úprimnosť ..., to v dnešnom svete veľmi chýba. Zato konzum, ten je všade. Čo je na ňom také lákavé a očarujúce, že sa tak rozmohol a je všeobecne podporovaný?

Úspech konzumného života je v tom, že sa dotýka najzákladnejších potrieb človeka a útočí jeho pudy a túžby. Naša osobnosť sa totiž veľmi rada prispôbuje, najmä vtedy, keď si vie všetky výhody daného prispôsobenia zrať. Vtedy sa dá aj veľmi rada kúpiť a mnohokrát ľahko zabudne aj na akékoľvek morálne či etické hodnoty.

Konzum ponúka pocit istoty a bezpečia. Je však klamlivý, lebo život je vo svojej podstate trvalou zmenou a teda aj neistotou. V každom z nás sa skrýva podvedomá túžba žiť svoj život naozaj naplno, no konzum nie je tá celkom správna cesta. Neveríte? Ľudia ktorí žijú svoj život naozaj naplno, nepijú alkohol, ani neberú drogy. Nepotrebuju sa dopováť kávu alebo ukľudňovať nikotínom. Plne žiť

je totiž natoľko radostná vec, že si ju netreba kaziť alkoholom a neustálym naháňaním sa za materiálnymi hodnotami. Alkohol potrebujú ľudia, ktorí sú na tom zle a ktorí chcú na svoje problémy aspoň na pár hodín zabudnúť. A tento únik od života sa zdá byť absolútnou potrebou pre milióny ľudí. Presne ako konzumný štýl života a honba za peniazmi. A keďže ľudská túžba po naplnení je veľmi silná, konzumný život dostáva zelenú.

Skutočný život spočíva v objavovaní, v poznávaní neznámych svetov. Na to však treba odvahy.

Ak chýba, človek do mnohých situácií nejde. No potom ani moc toho nezažije, keď sa výzvam života vyhýba a skutočný zážitok vymení za ilúziu, ktorú mu ponúka konzum. Uznávam, je to pohodlnejšie, ľahšie a bezpečnejšie. No človek rád zabúda, že s konzumom narastá aj bezohľadnosť, egoizmus, pokrivenie charakteru a vytráca sa ľudskosť.

Konzum je falošný, podobne ako veľakrát propagované heslá: „Musíme bojovať za mier!“ Bojovať za mier? Podivné dosahovanie mieru ... Ak sa pozrieme na konzum s čistou hlavou, uvedomíme si, že konzum je vlastne strach z nedostatku, ktorý prerastá v uznávaný ideál. Je to strach a nedôvera v život. Strach však plodí krutosť, vyvolanú pocitom ohrozenia, obavami a pochybnosťami o stratu svojej iluzórnej istoty a falošného bezpečia.

Keby nebol konzum klamlivý, nebol by tu predsa dôvod na strach, potreba ochrany a práv. Všetci to v sebe cítíme, hlas svedomia sa ozýva, i keď sa snažíme tú prázdnotu zaplniť informáciami, prekričať hudbou, zabudnúť pri pôžitku, otupiť drogami, utopiť v alkohole či oklamať ilúziou televízneho sveta. Občas sa to nepodarí a potom, možno raz za rok, uspokojíme svoje svedomie príspením na nejakú charitu. A ostatní nás radi utvrdia v tom, že to čo robíme a ako žijeme, je tá najsprávnejšia vec na svete ... Veď aj oni to potrebujú počuť od nás.

Leila

TV Skôr, než budete čítať text otvoreného listu, ktorý uverejňujeme, chceme podotknúť, že sme si vedomí skutočnosti, že dopyt tvorí ponuku. Povedané „po lopate“: Keby to ľudia nechceli, nebolo by to tu. Dopyt vzniká ale iba na základe možnosti, ktoré sú poskytnuté a je dôležité uvedomiť si, čo je motívom takejto ponuky. **Je chyba v ľudoch, alebo v ponúkaných možnostiach?**

Na druhej strane naozaj nevieme, či je potrebné, aby ľudia sedeli tak veľa pred televíziou. Človek by mal predsa žiť sám, sám zažívajúc neopakovateľné momenty života, nie iba pozerať, ako žijú druhí. A to hlavne z dôvodu, že svet v televízii a skutočnosť sú dve úplne rozdielne veci.

Otvorený list

generálnemu riaditeľovi TV JOJ, Milanovi Kňazkovi.

V mene Slovenského občianskeho združenia pre posilňovanie mravov a ľudskosti Vás žiadame o stiahnutie vulgárnych, nemravných a násilných filmov, relácií a reklám z televízneho vysielania.

Vysielať takýchto programov, ktoré Vaša televízia sprostredkúva verejnosti, hrubo porušuje vysoké princípy a zákony stvorenia, ktoré sa nedajú obísť či oklamať, ale v zmysle zákona spätného pôsobenia vrátia

človeku mnohonásobne zosilnené to, čo svojim konaním zasial!

S vedomím Vašej zodpovednosti, prosím, ráčte pochopiť, čo ako riaditeľ televízneho komerčného média a „zasievate“, ako týmto konaním ovplyvňujete a strhávate verejnú mienku na smetisko falošných a nízkych predstáv o skutočnom živote a negatívne deformujete veľkú časť spoločnosti!

Pokiaľ ste si istý, že pozemské právo a zákony Vám umožňujú pre vidinu zisku a pre „získanie popula-

“ beztriestne takéto programy širokej verejnosti ponúkať, chceme Vás upozorniť, že existujú ešte Zákony Stvorenia, pôsobiace prísne a neomylné s nadčasovou platnosťou! Prečo potom stále pokračovať a strhávať verejnosť niečím takým negatívnym, dehonestujúcim ľudskú dôstojnosť tak, ako relácie typu „reality show“? Uvažovali ste niekedy

o tom, že aj komerčná televízia pôsobí na spoločnosť výchovne? Šírením programov presýtených vulgaritou, násilím a zvrhlosťou je strhávaná a frustrovaná najmä mladá generácia, čoho dôsledkom je šíriaca sa kriminalita a zločinnosť, ktoré veľmi vážne ohrozujú život v našej spoločnosti. Takéto programy samozrejme pôsobia negatívne aj na medziľudské vzťahy,

na rozvodovosť, nechcené tehotenstvá, atď ...

Bolo by určite na mieste

vyzdvihnúť a poukázať na časy nie tak dávne, keď ste ako herec boli na vrchole zdravej popularity a keď ste svojimi hereckými výkonmi pozitívne oslovovali divákov nielen v našom štáte. Nech už ale, pán Kňazko, k tejto veci zaujmete akýkoľvek postoj, nič nezmeníte na skutočnosti, že týmto spôsobom ste boli s plnou vážnosťou oboznámený o Vašej zodpovednosti pred Zákonmi Stvorenia!

V nádeji zodpovedného a korektného prístupu v tejto veci.

Ľuboš Ďurfina, predseda združenia

Kňaz a klietka alebo podľa pôvodného názvu: „Na zamyslenie“

Jeden starý kňaz prišiel raz na veľkonočné nedeľné ráno do kostola a doniesol so sebou hrdzavú, skrivenú starú vtáčiu klietku, ktorú položil vedľa oltára. Viacerí ľudia v údive navdihli obočie, keď prehovoril. Včera som sa prechádzal po meste a uvidel oproti chlapca, ktorý niesol túto klietku. Boli v nej tri malé vtáčiky, trasúce sa chladom a strachom. Zastavil ho a spýtal sa: „Čo to tam máš, synak?“ „Len pár starých vtákov,“ odpovedal. „Čo chceš s nimi robiť?“ spýtal som sa. „Zobrať ich domov a hrať sa s nimi,“ odpovedal. „Budem ich dráždiť, aby sa pobili. Stavím sa, že to bude zábavné.“ „Ale skôr či neskôr ich budeš mať dosť a prestane ťa to baviť. Čo urobíš potom?“ „Ale, mám aj zopár mačiek,“ povedalo malé chlapčisko. „Radi si na nich pochutia.“ Keď som na moment onemel, zašepkal som „Kofko chceš za tie vtáky, synak?“ „Čoo?!! A na čo by vám boli, pán farár? Sú to len obyčajné vtáky z poľa. Ani nespievajú - a vôbec nie sú pekné!“ „Kofko?“ Znovu som sa spýtal. Chlapec si ma premeral, ako by som bol bláznivý a povedal: „1000 korún!“ Siahol som do vrecka a odpočítal peniaze. Na konci aleje, kde bol strom som klietku otvoril a klopaním na mriežku klietky presvedčil vtáčiky, aby vyleteli. To vysvetľuje prítomnosť klietky v kostole.

V takýchto prípadoch by sme sa mali riadiť učením pána Ježiša Krista. Jedného dňa sa rozprával Ježiš s Diablom. Satan sa práve vrátil z Rajskej záhrady a škodoradostne sa chválil: „Nuž, Pane, práve som nachytil plný svet ľudí. Nastavil som pascu, starú návnadu, vedel som, že neodolajú. Mám ich všetkých!“ „Čo s nimi budeš robiť,“ spýtal sa Ježiš. Satan odpovedal: „Chaa, budem sa zabávať! Budem ich učiť ako sa sobášia a rozvádzať, ako sa majú

nenávidieť a škodiť si, naučím ich piť a fajčiť a preklínať. Naučím ich ako vynájsť pušky a bomby a navzájom sa zabíjať. Už sa tešíš na tú zábavu!“ „A čo urobíš potom?“ spýtal sa Ježiš. „Zatratím ich!“ hrdlo sa vypol Satan. „Kofko za nich chceš?“ spýtal sa Ježiš. „Hádám by si tých ľudí nechcel?! Niet v nich ani štipky dobra. Keď si ich vezmeš, budú ťa len nenávidieť. Naplňujú na teba, budú preklínať a zabijú ťa! Určite ich nechceš!“ „Čo za nich chceš?“ opäť sa opýtal. Satan pozrel na Ježiša a zaškeril sa: „Každú Tvoju slzu a všetku Tvoju krv!“ Ježiš povedal: „Máš ich!“ - a zaplatil. Kňaz mlčky zdvihol klietku a otvoril na nej dverka ...

Reakcia na článok

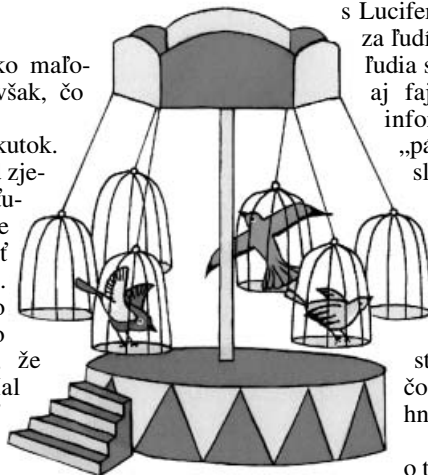
Pekný príbeh. Krásny ako maľovaná váza. Pozrime sa však, čo v sebe ukrýva. Pán farár urobil dobrý skutok. Zachránil staré vtáky pred zjedením mačkou a pred štučancami chlapca, ktorý je na najlepšej ceste vyrásť v poriadneho darebáka. Keby skúsil zachrániť jeho dušu, to by bolo iné. Čo tak vysvetliť chlapcovi, že vtáky sú tiež živé? Mal nechať chlapca spomenúť si napríklad na to, keď spadol a udrľ sa a ako ho to bolelo, alebo na chorobu, keď bol „uväznený“ doma. Možno by nemusel chlapca ani presvedčať, vypustil by vtáky sám. Mohol zasíť do jeho duše semienko súcitu a lásky, ktoré by prinieslo mnohonásobnú úrodu. On mu však dal peniaze. 1000 korún!

Predstavte si, čo môžu narobiť v rukách takéto šarvanca v dnešnej dobe. Cigarety? Alkohol? Automaty? Dnes je medzi deťmi po sídliskách mnoho závislých. A keď sa minú peniaze, ktoré získal tak ľahko, kde zoženie ďalšie? Bude kradnúť? Farár svojim „dobrým skutkom“ navyše spochybnil v chlapcových očiach nielen seba a cirkev, ale aj Božie slovo, ktoré kážu.

Je naivné sa domnievať, že Boží Syn si bude pýtať povolenie od nejakého Lucifera, ktorý sa pre svoju temnotu a ťažobu nedokáže vzniesť ani do najnižšej úrovne nebeských svetov. Veď tento príbeh robí z Lucifera pána a z Ježiša podriadeného! A dokonca mu má Boží Syn za niečo platiť?! On, ktorému patrí všetko? Predstava, že Ježiš za nás zaplatil svojou krvou a slzami je len „zbožným“ prianím ľudí, ktorí by sa radi zbavili tiež svojich hriechov bez vlastného pričinenia. To, že dohoda Ježiša s Luciferom je vymyslená a že Ježiš za ľudí neplatil, potvrdzuje fakt, že ľudia sa nenávidia a škodia si, pijú aj fajčie, kľajú aj zabíjajú. Aj informácia o tom, že temný „pán“ zatratí ľudí, je vymyslená, lebo súdiť ľudí prislúcha niekomu inému, s kým by sa Lucifer nemohol porovnávať, aj keby slúžil Bohu. Jediné, čo tento padlý anjel dokáže, je našepkávať ľuďom prostredníctvom ich myšlienok, čo bolo v tomto príbehu vystihnute veľmi dobre.

Pokiaľ vám ide ešte stále o tie vtáky, tak si uvedomte, čo má po návrate z nedeľnej bohoslužby k obedu väčšina veriach. Dojatí kázňou, napríklad o kňazovi a klietke, si pochutnávajú na vtáčkoch, ktoré sú chované v neľudských podmienkach, natlačených v klietkach a bezcitne zabíjaných na bežiacom páse.

Skoro nás zahodili

Vážená redakcia, včera som si náhodou kúpil Váš časopis. Ponúkal ho zrejme nejaký bezdomovec a kúpil som si ho viac-menej kvôli tomu človeku s tým, že časopis doma vyhodím. Našťastie som do neho ešte pred vyhodnením nazrel (čo sa čudujem, lebo po skúsenostiach so súčasnými periodikami ...) a musím povedať, že sa Vám podarilo to, čo už dlho nikomu - prečítal som ho od A po Z. Blahoželám Vám nielen k Vaším názorom, ktoré sú takmer totožné s mojimi, ale

aj k odvahe verejne ich prezentovať. Na Slovensku nie je momentálne vhodná klíma na takéto „voľnomyšlienkarstvo“ a žiaľ, veľa ľudí si mylí vieru s chodením do kostola. Už zopár rokov som na jednej z ciest a to, čo vy prezentujete vo svojom časopise, je presne to, čo by si mal uvedomiť každý človek na tejto planéte. Aj vďaka Vám prichádza zasa viacej svetla, ktoré dúfajme pomôže viacerým uvedomiť si našu podstatu. Prajem Vám teda veľa inšpirácie vo Vašej hmotnej aj duchovnej práci. *Vlado, Trenčín*

Bohatstvo

Podobné je kráľovstvo nebeské pokladu skrytému na poli, ktorý človek našiel a skryl; od radosti nad ním ide, predá, čo má, a kúpi to pole.

Dnešný svet nepotrebuje hľadať takéto poklady. Má svojho vlastného boha - peniaze. Nepotrebuje ani lásku alebo šťastie - stačia mu svetské pôžitky. Aj „láska“ a „priatel'ia“ sa dajú kúpiť. Svedomie? Duchovno? Načo? Záľudok to predsa nezasýti.

Takto rozmýšľa a koná dnes veľa ľudí. Zabudli však, že Boh im dal slobodu a to, čo si vyberú, to budú mať. Ak sa človek pripúta svojimi túžbami k zemi, zostane k nej pripútaný aj po smrti, neschopný návratu do duchovných svetov. Duchovná iskra, ktorá oživuje ducha, síce nemôže zomrieť, lebo je večná, no môže zaniknúť vedomie ducha, ak ho človek svojím materiálne zameraným životom nechá spať, čo sa rovná duchovnej smrti.

Duchovná iskra sa od neho oddelí a vráti sa naspäť, ale bez neho. V Biblii sa o tom píše ako o vymazaní mena z knihy života. Doba, v ktorej sa majú možnosť narodiť na tejto zemi takíto duchovia, sa pomaly a isto končí a pre mnohých, ktorí tu teraz žijú, je to ich posledná šanca. Je teda obrovské bláznovstvo, ak človek vymení večný život za pár rokov pozemského užívania si, za peniaze, kariéru, pohodlie ...

Nie je nič zlého na tom, keď je človek bohatý. Skôr naopak. Veď ako niekomu pomôžete alebo ako niekoho v núdzi hmotne obdarujete, keď nič nemáte? Keby sme žili podľa Božích zákonov, boli by sme všetci aj hmotne bohatí. Ježiš to hovoril slovami: Niet nikoho, kto opustil dom alebo bratov alebo sestry, alebo matku alebo otca alebo deti, alebo pole pre mňa a pre evanjelium, żeby nedostal sto razy toľko: teraz v tomto veku - keď aj s prenasledovaním - domy a bratov

a sestry a matky a deti a pole, v budúcom veku však večný život. Teda už teraz ponúka človeku stokrát viacej, čím vlastne človeka urobí aj hmotne bohatým. Na druhej strane však Ježiš hovoril, že ľahšie prejde ťava cez ucho ihly, ako boháč do nebeského kráľovstva. Tieto slová si zdanlivo protirečia, no iba zdanlivo. Vysvetlenie je jednoduché - byť bohatým nie je zlé, ale je veľmi zlé, ak človek na hmotnom majetku lipne a z prostriedku na život, ktorým dnes

peniaze sú, sa mu stane cieľ. Tým je k mamonu pripútaný podobne ako onen mladík, ktorý nebol schopný Ježiša pre svoje hmotné bohatstvo nasledovať.

Hmotné bohatstvo nemôže človeka nikdy trvalo uspokojiť. Ak splní jeden cieľ, hneď si musí nájsť ďalší. Keď získa slušné bývanie, túži po väčšom byte a keď ho má, zatúži po rodinnom dome. A keď má ja ten, chce nové auto, vilu, jachtu ... A keď už má všetko, čo sa dá kúpiť, túži po sláve, uznaní, politickom vplyve ... až nakoniec tento kolotoč naháňania sa za nezmyslami ukončí smrťou. Veľakrát si takýto zberateľ vecí ani nemá čas nadobudnúť mamon užitiť.

Nezhromažďujte si preto poklady na zemi, kde ich mole a hrdza ničí a kde sa zlodeji vlamujú a kradnú, ale zhromažďujte poklady ducha. Lebo kde budú vaše poklady, tam bude aj vaše srdce.

Desať Božích prikázanií

Prikázanie piate

NEZABIJEŠ!

Bi sa do prs, človeče a nahlas sa vychvaľuj, že nie si vrahom! Veď zabíjať znamená vraždiť a podľa tvojho presvedčenia si prikázanie Pánovo prikázanie nikdy neprekročil. Hrdo môžeš predstúpiť pred svojho Boha a bez strachu a obáv, plný nádeje môžeš očakávať otvorenie práve tejto strany knihy svojho života.

Uvažoval si ale niekedy nad tým, že existuje aj pojem *ubíjať* a že *ubíť* znamená to isté čo *zabiť*? Nie je v tom žiadny rozdiel. Robíš ho len svojim spôsobom vyjadrovania, svojim jazykom; lebo v prikázanií sa nehovorí jednostranne: nezabiješ hrubohmotný pozemský život! Ale všeobšiahlo a stručne: **Nezabiješ!**

Napríklad, istý otec mal syna. Malicherná pozemská ctižiadnosť hnala otca k tomu, že nútil syna za každú cenu študovať. V synovi sa však skrývali vlohy, ktoré ho hnali robiť niečo iné, v čom mu štúdium nemohlo byť nijako na úžitok. Bolo preto celkom prirodzené, že syn nepociťoval žiadnu chuť do tohto nanúteného štúdia a nebol mu ani schopný s radosťou venovať svoje sily. Otec ale vyžadoval poslušnosť. Syn poslúchol. Na úkor svojho zdravia sa usiloval splniť otcovu vôľu. Keďže to bolo proti jeho prirodzenosti, proti vloham, ktoré v sebe mal, bolo úplne samozrejmé, že tým trpelo aj telo.

Nechcem ďalej rozvádzať tento prípad, ktorý sa v pozemskom bytí tak často opakuje. Nemožno ale poprieť, že otec svojou ctižiadnosťou alebo neústupčivosťou v synovi ubíjal niečo, čo mu bolo dané k vývoju na zemi! V mnohých prípadoch sa to skutočne i ubíť podarí, pretože neskôr je už vývoj sotva možný; lebo je rozhodujúca zdravá sila zlomená v najlepšom čase a ľahko-vážne premrhaná na veci, ktoré sú prirodzenosti jednotlivca cudzie.

Otec sa tým ťažko prevínil proti prikázaniu: **Nezabiješ!** Odhliadnuc úplne od toho, že svojím konaním pripravil ľudí o niečo, čo im prostredníctvom chlapca mohlo svojím spôsobom priniesť veľký úžitok! Mal však zväziť, že aj keď je chlapec duchovne spriaznený s ním alebo s matkou, alebo že by mohol byť, napriek tomu zostáva pred Stvoriteľom samostatnou osobnosťou, ktorá je *povinná* rozvíjať k svojmu

prospechu vlohy, ktoré dostala pre túto zem. Možno, že milosť Božia poskytla dokonca chlapcovi možnosť zbaviť sa ťažkej karmy tým, že mal vynájsť niečo, čo by v istom zmysle prinieslo ľudstvu veľký úžitok! Táto vina ťažko doľahne na otca alebo matku, ktorí mu bránili tým, že postavili svoje malé pozemské názory nad veľké nitky osudu, a tým zneužili svoju rodičovskú moc.

Nie je to inak ani vtedy, keď rodičia uplatňujú pri manželstvách svojich detí malichernú svetskú vypočítavosť. Ako často sa tým bezohľadne udusí najušľachtilejší cit ich dieťaťa! Síce tým zabezpečia dieťaťu pozemskú bezstarosťnosť, s ňou ale aj duševné nešťastie, ktoré bude pre bytie dieťaťa ďalekosiahlejšie, než všetky peniaze a pozemský majetok.

Je prirodzené, že nie všetkým snom a želaniam dieťaťa sa majú rodičia podvoliť. Tým by nesplnili svoju rodičovskú povinnosť. Žiada sa tu ale vážna skúška, ktorá nikdy nesmie byť pozemsky jednostranná. Rodičia práve tieto skúšky *nesebeckým spôsobom* využívajú zriedkavo, alebo vôbec nikdy. Sú tisíckoraké druhy takých prípadov. Nie je potrebné, aby sme o tom viac hovorili. Sami popremýšľajte, aby ste neporušili toto tak závažné slovo Božie v prikázanií! Otvoria sa vám tým netušené cesty!

Ale aj dieťa môže zmaří oprávnené nádeje rodičov! Ak nerozvíja v sebe vlohy tak, ako je to potrebné, aby tým dosiahol niečo veľké, i keď mu rodičia vyšli v ústrety tým, že ho nechali zvolíť si cestu, o ktorú prosilo. Aj vtedy dochádza k ubitiu ušľachtilých citov rodičov a dieťa prestúpilo prikázanie hrubým spôsobom!

Aj keď človek nejako sklame pravé priateľstvo alebo dôveru, ktoré mu niekto venoval, aj tým zabíja a zraňuje v tom druhom niečo, čo skutočne v sebe skrýva život! Je to previnenie sa voči slovu Božiemu: **Nezabiješ!** Prinesie mu to zlý osud, ktorý bude musieť odpykať.

Vidíte, že všetky prikázania sú len tými najlepšimi priateľmi človeka, aby ho verne chránili pred zlom a utrpením! Preto ich milujte a dbajte na ne ako na poklad, ktorého ustráženie vám prinesie len radosť!

Výchova alebo

Dedičný hriech v praxi

Nemám záujem o pochmúrne úvahy. Chcela by som, aby ste sa dokázali uvoľniť a brať život s nadhľadom a s úsmevom. Rada by som vám ukázala, že svet nemusí byť len absurdný a že život stojí za to, aby sa žil. Chcela by som, aby ste sa dokázali pozeráť široko, mali veľký záber a ctižiadost do tohto postoja.

Viete, že človek vlastne nepremýšľa vedome a že počas dňa vlastne vôbec cieľavedome nemyslí? Ovládajú ho pudy a podvedomé, často choré reakcie okolia. Výsledkom je impulzívne správanie sa, povrchnosť a ľahostajnosť. Pravdaže, je omnoho ľahšie jednať inštinkatívne, impulzívne a pod vplyvom žiadostí, než premýšľať. Vedomé myslenie a jednanie je však nesmierne dôležité ...

Pozrime sa na našu výchovu. Ak budete mať v rodine vytvorené dobré životné podmienky, pod čím je myslená nielen pokojná a vyrovnaná rodinná atmosféra, ale tiež aj dobré sociálne podmienky, tak máte v živote z polovice vyhrané. Pokojná a harmonická atmosféra vám napomôže k vytvoreniu

a rozvinutiu kladných osobnostných vlastností, prispeje k psychickej vyrovnanosti a zdravej emocionálnej citlivosti. Dobré sociálne podmienky vám umožnia oveľa ľahšie sa zaradiť do pracovného prostredia a života. Práca je pre človeka nesmierne dôležitá, nielen preto, že v nej strávi veľké množstvo času.

Vzor, podľa ktorého sa vyvíjame, je väčšinou v rodine. Ak dieťa vidí, že jeho rodičia sa tešia na svoju prácu, radi vytvárajú pracovné hodnoty a tešia sa zo svojho osobného rastu, tak bude od malička vedené príkladom

svojich rodičov k rovnakému počínaniu. Ak sa však rodičia ťahajú z práce unavení a znechutení, dieťa začne mať negatívny vzťah k práci a presne tak bude vyzeráť i jeho postoj k životu.

Veľmi veľa závisí na našich rodičoch. Ich postoje, to ako sa stavajú k životu, ako veľa alkoholu vypijú za deň, ako veľmi nadávajú na život a na každého okolo, aký sú radostní, akí sú neradostní, ako sú labilní a koľko stabilní. Ako veľmi nás krmili čokoládami, aby sme neplakali a boli radšej ticho, aby oni mali od nás pokoj, môže napríklad u nás vytvoriť problémy so slinivkou a nábeh na cukrovku. Chceme

tým len povedať, že akýkoľvek úpadok má vždy za následok zhoršenie životných a osobnostných podmienok v živote jedinca. To ho privedie iba k jednému - k zastaveniu vývoja. Človek by sa mal vyvíjať stále a nikdy by nemal stagnovať, lebo život je pohyb. Jasným príkladom je, keď človek odíde na dôchodok. Ak si povie - teraz mám už konečne pokoj

a už konečne nemusím nič robiť, tak možno v priebehu dvoch-troch rokov odíde z tohto sveta. Prečo? Jednoducho preto, že sa prestane vyvíjať a podvedomie si povie: keď už nemám čo robiť, tak už tu ani nemusím byť. Mali by sme teda byť ochotní sa stále vyvíjať a keď ukončíme jednu etapu vývoja, začať vývoj nový. Nie kvôli strachu zo smrti, či pre nemožnosť večnej existencie v hmotnom tele, ale jednoducho preto, aby sme boli ľuďmi a snažili sa posúvať vývoj ďalej, nie príživníkmi spoločnosti. Rozvíjať sa, zdokonaľovať a hľadať múdrosť, pravdu a lásku by mala byť naša absolútna priorita, lebo len tak sa môže posunúť život k lepšiemu ...

Leila

Nebeské vtáky

Ako dnes mnohí odchádzajú do sveta na skusy, i zarobiť nejakú tú korunu, tak aj ja som sa svojho času vydal na cestu. Keď skončila pevnina, bolo treba nasadnúť na loď. Peňazí z domu nebolo veľa, tak som sa vydal hneď na najbližší ostrov. Reč som moc neovládal, tak som sa dostal iba k umývaniu hrncov, aj to iba na pár dní. Peniaze však pribudli a moja cesta mohla pokračovať. Na ďalšom ostrove sa už darilo lepšie a pri práci v požičovni motoriek peňazí pribúdalo. Kamarátovi však pri zváraní pedálu motorka vybuchla, lebo v nádrži bolo palivo. Mal strach, aby nemusel škodu platiť a tak sa rozhodol radšej odísť. Mne medzičasom zvýšili plácu, lebo boli spokojní a jeho počínanie sa mi veľmi nepáčilo, ale keď sme spolu prišli, nech spolu aj odídeme. A moja cesta znovu pokračovala. Keď som prvýkrát vstúpil na ostrov Kréta, bolo najhorúcejšie leto a more lákalo po dlhej ceste loďou k osvieženiu. Keď som prichádzal k piesočnej pláži, všimol som si okoloídúceho mrzáka. Kríval. Pristavil sa a prehodil so mnou pár slov. Pýtal sa na nejakú cestu, no v tom som mu poradil nevedel. Inak bola pláž skoro úplne prázdna. Zložil som batoh a šup ho do morských vln. Keď som sa vrátil, hneď sa mi niečo nezdalo. Batoh bol síce takisto, no keď som kontroloval jeho obsah, môj pocit sa potvrdil. Peniaze boli preč. Zostali akurát nejaké drobné a CKM karta, ktorá

kdy nedostal. Myšlienky narušili pokoj mojej duše. Ako sa ja len teraz dostanem domov? Čo len budem robiť? Možno za smejete, ale keby ste boli viac než 2000 km od domova a nemali ani korunu, smiech by vás asi skoro prešiel.

Celú hodinu mi trvalo, kým som dokázal tomu mrzákovi odpustiť. Veď on tie peniaze potreboval viac, ako ja. Som predsa zdravý, kto však dá prácu mrzákovi? Aj som si jeho čin ospravedlnil - veď tá CKM karta vyzerala ako kreditná karta a mohol si myslieť, že mám peňazí dosť. A keď som mu úplne odpustil, moje srdce sa znovu otvorilo a myšlienky ustali. Beznádej vystriedala taká nesmierna radosť, že nie sú slová na jej vyjadrenie. Ešte nikdy som nezažil taký pocit ľahkosti a slobody. Nič som nemal, teda som sa o nič ani nemusel báť. Tento pocit môže zažiť iba človek, ktorý všetko stratí a zmieri sa s tým.

Smial som a ďakoval za to šťastie, pohnutý vnútornou skúsenosťou. Ondaľho ku mne prišla skupinka Grékov, prilákaná šťastím, ktoré so mňa podvedome cítili a dali sa so mnou do reči, ako dávni známi. Zahral som im na

gitare a moja veselosť sa preniesla aj na nich. Po ďalšej hodine zo mňa vytiahli, čo sa mi stalo. Nato hneď nasadli na motorky a odišli. Za chvíľu sa však vrátili s takým bohatým nákupom, že som sa cítil ako na hostine. Keď k večeru odišli, uložil som sa k spánku. A zrazu som si spomenul na slová, ktorým som nikdy predtým nerozumel. Teda, predtým som si myslel, že im rozu-

miem, no až po tomto zážitku som ich pochopil aj srdcom. A medzi tým je obrovský rozdiel.

Pozrite vtákov nebeských: ani nesejú, ani nežnú, ani nezhrmažďujú do stodôl, a váš Otec nebeský ich živí. Či vy nie ste omnoho viac ako oni? A tým, že ste ustarostení, kto z vás môže predĺžiť svoj vek čo aj len o lakeť?

A o odev prečo ste ustarostení? Pozorujte poľné lalie, ako rastú, nenamáňajú sa a nepradú; hovorím vám: Ani Šalamún v celej svojej sláve neobliekal sa tak ako jedna z nich. Keď teda poľnú trávu, ktorá dnes je a zajtra ju do pece hodia, Boh tak zaodievá, či nie skôr vás, ľudia malej viery?

Nebuďte teda ustarostení a nehoďte: Čo budeme jesť? alebo: Čo budeme piť? alebo: Čím sa budeme odievať? Lebo všetko toto pohania hľadajú. Veď váš Otec nebeský vie, že to všetko potrebujete. Ale hľadajte najprv kráľovstvo Božie a Jeho spravodlivosť a všetko toto bude vám pridané. Nebuďte teda ustarostení o zajtrajší deň, lebo zajtrajší deň postará sa o seba. Dost má deň svojho trápenia.

Práca sa mi veru v týchto miestach nájsť nepodarila. Skúsil som navštíviť aj miestny kostol, no bezúspešne. Hovoril som, že nechcem peniaze, ale prácu. Povedal som pravdu, no videl som, že farárko mi neverí a ... pomoc núdznemu ho ani moc nezaujímá. Po omši, na ktorej som v kostole zostal, farár spovedal. Šiel som aj ja a poviem vám, že spovedať sa Francúzovi na gréckom území v angličtine, pokiaľ ste Slovák, je zážitok. Keď som z kostola odišiel, povedal som si, nevádi. Pomohol mi potom asi najväčší bedár, akého som v živote stretol a rozdelil sa so mnou o svoj skrom-

ný pokrm - pár paradajok, chlieb a vodu s cukrom. Pochádzal z Albánska a zomrel mi obaja rodičia. Mal zmračenú tvár a ľudia od neho odvracali pohľad. No jeho srdce bolo také dobré, ako málo koho. Nikdy na neho nezabudnem. Zvyšok môjho príbehu opíšem už iba v krátkosti. Od kamaráta, ktorému sa vďaka jeho dobrej angličtine podarilo nájsť prácu, som si požičal peniaze na cestu na najbližší ostrov.

Tam som zohnal hneď v prvý deň prácu u úžasných ľudí. Znovu mi sami od seba zvýšili plat a prežil som tam nádherné leto. Nežgrlošil som a ani nejakú moc nešetril, a tak som denne zažil mnohé veľmi zaujímavé a hodnotné príhody a spoznal mnohých ľudí. Keď som sa po troch mesiacoch vrátil domov, bol som iným človekom, ako keď som odchádzal. A o nebeských vtáčkoch som zložil svoju prvú pieseň v angličtine, ktorej preklad prikladám.

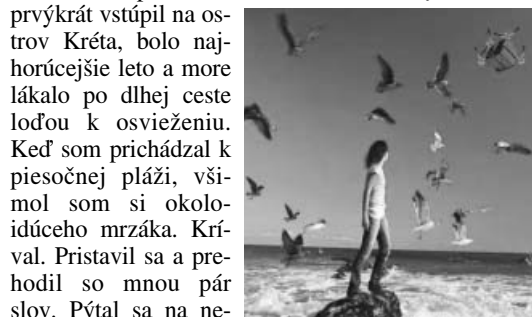
Peter

Poznáš ma , aj život aký mám je trochu bláznivý, aspoň doposiaľ a zväznieť, prepáč, skús si to sám život je jediný plán, čo na zajtra mám

Tak už nebuď ustarostený - pozri na mňa, spievam tak bezstarostne ako tie vtáky na oblohe

Oni majú všetko, čo potrebujú, majú svoj bláznivý let oblohou Ale ty si duchom niekde pri zemi, priateľu, povedz mi, kde je teraz tvoja sloboda?

Tak už nebuď ustarostený a pozri na mňa spievam tak bezstarostne ako tie vtáky na oblohe

Bdele vnímanie v praxi

Na vedomý život potrebujeme energiu. Nebudeme však hľadať nové zdroje, ale lepšie využijeme tie, ktoré už máme. Jedným zo spôsobov, ktorým ju niekoľkokrát denne prijímame, je jedenie.

Samotný proces trávenia spáli veľkú časť energie a práve tu jej môžeme veľa ušetriť. Väčšina ľudí jedlo nevedome hltá a takmer ani nevníma,

lebo pri jedení je myšlienkami inde. Uvažuje nad problémami, číta, pozerá televíziu alebo sa rozpráva s inými, alebo sama so sebou. Pritom ani nevníma, že potravu poriadne nerozhryzie, ale hltá celé kusy. Telo musí potom na jej spracovanie vynaložiť veľa energie a vytvorí viac žalúdočných štiav. Pri vedomom jedení budeme preto jesť potravu po menších sústach a poriadne ju rozžujeme, aby bola poriadne rozomletá na kúsky a zmiešaná so slinami. Dôslednejšie hryzenie pôsobí aj na podvedomie a človek sa cíti najedený už pri požití menšieho množstva jedla.

Rovnako dôležité je uvedomovať si jedlo vizuálne, jeho tvar a farbu, jeho chuť a vôňu, tvrdosť či poddajnosť a zvuk, ktorý vzniká pri jeho spracúvaní zubami. Telo potom vie, čo jeme a vytvorí žalúdočné šťavy práve potrebného zloženia. Tým ušetríme ďalšiu energiu a zabránime tvorbe nežiadúcich kyselín.

Bežne je výber jedla riadený pôžitkom, pre ktorý je nevedomý človek schopný pojesť kadečo. My sa však budeme pri výbere stravy riadiť jej výživnosťou a energetickou hodnotou. Dôležité je si uvedomiť, že všetko, vrátane nás samotných je vytvorené zo svetla. Svetlo však jesť nedokážeme, preto ho musíme prijímať zatiaľ

sprostredkovane, v potrave. Najviac energie preto obsahuje zelenina a ovocie, ktoré počas rastu svetlo absorbujú.

Bdele vnímanie je pri vedomom jedení nutnosť, lebo človek sa ľahko pozabudne a znovu začne jedlo hľtať. Aby sa vám to nestalo, pri pozorovaní procesu jedenia a vnímaní potravu vám pomôže sústrediť sa na svoj dych. Aj dýchanie je spôsob prijímania energie a aj dobrý spôsob, ako sa sústrediť a vedome robiť činnosť ktorou sa práve zaoberáte. Bdele vnímanie nie je sústredenie sa na jednu konkrétnu vec, ale uvoľnené vnímanie všetkého súčasne, bez toho, aby ste museli rozmyšľať nad tým, čo pozorujete. Pri takomto vnímaní si budete môcť súčasne uvedomiť aj polohu tela, svoje okolie a aj spôsob, akým jete.

Určite to nepôjde hneď naraz všetko, lebo na to nemáte ešte dostatok energie. Ak však zvládnete prvý krôčik a potravu aspoň poriadne požujete, vaša energia narastie a budete môcť urobiť ďalší krok. Ak potom udržíte pozornosť počas celého jedla, zažijete čosi úžasné. Budete sa po jedle cítiť svieži, ľahký a plný energie, nie unavený, ako doposiaľ pri nevedomom jedení. Nemenej dôležité je, kto a ako jedlo pripravil. Ak varí človek s láskou a pozornosťou, jedlo je o tieto vibrácie

posilnené a dá nám ďaleko väčšiu vitalitu. Určite ste si sami všimli, že jedlo z tých istých surovín chutí inak, keď ho pripravujú rôzne osoby, a úplne inak, ak je napríklad pripravované strojnami vo „veľkovýkrmovniach“. A ak budete za dary, ktoré prijímate na udržanie svojho tela aj vďační, preniesie sa na prijímanú potravu aj iná sila. Nezabúdajte, prosím, že to, čo je tu napísané, funguje, iba ak to skúsíte. Samotné čítanie nemá žiadny efekt.

Požičané peniaze

Raz som jednému človekovi požičal peniaze. 1000 korún. A ako na potvoru, prišiel som v tom čase o zamestnanie. Trocha našetrených peňazí sa rýchlo mihala a novú

prácu nie a nie zohnať. Už som prestal aj fajčiť a ani na pivo som s kamarátmi nezašiel, aby som ušetril, no peniaze sa jedného dňa i tak minuli. A zrazu som stretol toho, ktorému som požičal tých tisíc korún. Hovorím mu: „Prosím, nemohol by si mi vrátiť peniaze, ktoré som ti požičal?“ „Nemám ani na suchý rožok“, povedal som po pravde. „No on ma odbil slovami: „Nie, teraz nie, neskôr, nemám pri sebe dosť. Chcem ísť odtiaľto do salónu a mám tu iba 20 tisíc.“ Zosmutnel som. Boleli ma jeho slová. Ani nie pre moju situáciu, ale pre tvrdosť jeho srdca. Nehneval som sa. Dnes som mu dokonca za jeho čin vďačný, lebo to moje vlastné srdce sa citu otvorilo viacej a urobilo ma vnímavejším a citiavejším človekom, ako som bol predtým. Ďakujem za to.

Emil

Fajčiarska meditácia

Jeden muž tridsať rokov vášnivo fajčil. Keď ochorel, doktor mu povedal: „Ak neprestanete fajčiť, nikdy sa neuzdravíte“. Muž bol však notorickým fajčiarom a nedokázal si pomôcť. Skúšal prestať, a skúšal tvrdo a veľa pri tom trpel, ale dokázal nefajčiť iba jeden alebo dva dni a potom dostal znovu takú veľkú chuť po fajčení si, že neodolal. Znovu upadol do toho istého zlozvyku. Kvôli fajčeniu stratil všetku sebadôveru, vedel, že nedokáže prestať fajčiť. Stratil vo vlastných očiach akúkoľvek cenu; považoval sa za najbezценnejšieho človeka na svete. Nemal k sebe žiadnu úctu. Prišiel za mnou a spýtal sa: „Čo mám robiť? Ako mám prestať fajčiť?“

Odpovedal som mu: „Nikto nemôže prestať fajčiť. Musíte to pochopiť. Fajčenie nie je len otázka vášho momentálneho rozhodnutia. Stalo sa jedným z vašich zvykov: zakorenilo sa vo vás. Tridsať rokov je dlhá doba. Fajčenie sa zakorenilo vo vašom tele, vo vašom metabolizme, je všade. Nie je to len otázka vašej hlavy, hlava nemôže nič urobiť. Hlava je bezmocná; môže veci začať, ale nemôže ich tak ľahko zastaviť. Ak ste už raz začali a praktikovali to tak dlho, ste veľký jogín - tridsať rokov fajčiť! Je to na vás nezávislé; musíte to odautomatizovať.“ Spýtal sa: „Čo to znamená, odautomatizovať?“ To je práve meditácia, odautomatizovať sa. Povedal som mu: „Urobte jednu vec, zabudnite, že chcete prestať.

Vôbec to nepotrebujete. Tridsať rokov fajčíte a žijete; isto tým aj trpíte, ale na druhej strane ste si už zvykli. A čo na tom záleží, ak zomriete o pár hodín skôr, než keby ste nefajčili? Čo tu robíte? Čo ste tu dokázali? Čo na tom záleží, či v pondelok, v utorok alebo v nedeľu, tento rok alebo inokedy?“ „To je fakt, na tom vôbec nezáleží“. Povedal som mu: „Zabudnite na to. Nesnažte sa vôbec prestať. Pokúste sa to

radšej pochopiť. Nabitúce si z toho urobte meditáciu.“ „Meditáciu z fajčenia?“ „Áno. Keď môžu adeпти zenu urobiť meditáciu z pitia čaju a zmeniť ho v obrad, tak prečo nie? Fajčenie ako meditácia môže byť nádherné“. Začalo ho to zaujímať. „Čo to hovoríte?“

Oživil. „Meditácia, nemôžem sa dočkať.“ „Robte jednu vec. Keď si beriete krabičku cigariet z vrečka, robte to pomaly. Vychutnávajte to, neponáhľajte sa. Buďte vedomý, bdeľý. Vyťahujte krabičku pomaly, úplne bdelo. Potom úplne bdelo a pomaly vyberte z krabičky cigaretu - nie v náhlivosti ako predtým, nevedome, mechanicky. Potom poklepte cigaretou na krabičku - ale veľmi bdelo. Načúvajte zvuku rovnako, ako adeпти zenu načúvajú spevu samovaru a vreniu čaju ... a tá vôňa! Potom vychutnajte vôňu cigarety a jej krásu ...“ „Čože, krásu?“ „Áno, je krásna. Tabak je rovnako božský, ako všetko ostatné.“ „Čože? Vy žartujete?“ „Nie, nežartujem.“ Aj keď žartujem, nežartujem. Som veľmi vážny. „Teraz ju vložte do úst, s plným vedomím, a s rovnako plným vedomím ju zapáľte. Vychutnajte každý

úkon, každý i ten najmenší, rozdeľte ho na čo najviac malých úkonov, takže budete stále bdelejší. Potom si dajte prvý šluk - Boží dar v podobe dymu. Jedlo je Boží dar. Všetko je

Boží dar, prečo nie dym? Naplňte sa zhlboka pľúca - to je pránájama. Dávam vám novú jógu pre tento vek! Potom vypustite dym, uvoľnite sa, ďalší šluk - a stále veľmi pomaly. Keď to zvládnete, budete veľmi

prekvapený. Čoskoro pochopíte, aká hlúposť je fajčenie. Nie preto, že druhí povedali, že je to hlúposť, že je to zlé. Vy to uvidíte. A toto videnie nebude záležitosťou intelektu. Vyjde z celej vašej bytosti; bude to videnie precítené celou vašou bytosťou. A jedného dňa, ak sa fajčenia zbavíte, tak sa ho zbavíte, ak budete pokračovať, budete pokračovať. Vôbec sa nad tým nebudete vzrušovať.“ Po troch mesiacoch prišiel a povedal: „Ono to prestalo.“ Odpovedal som mu: „A teraz to skúste aj s ostatným.“

To je to tajomstvo, odautomatizujte sa. Keď kráčate, kráčajte pomaly, vedome. Keď sa dívate, dívajte sa pozorne a uvidíte stromy také zelené, ako ešte nikdy a ruže tak rúžové, ako ešte doposiaľ nie. Počúvajte! Nieкто rozpráva. Šepká: počúvajte, počúvajte pozorne. Keď hovoríte, hovorte pozorne. Nech je všetka vaša činnosť vedomá, odautomatizovaná.

Osho

Z istoty do neistoty

Dominika Holovičová bola mladá žena plná života a mala pocit, že v nej zatiaľ vždy dozrievali správne rozhodnutia. Jej môlečná postava sa síce nemohla stať módnym vzorom, ale spôsob jej myslenia nedovoľoval, aby ju ovládli povrchné komplexy. Práve si otierala špinavé topánky o rohožku svojej priateľky a váhala, či má zaklopať. *Musíš to urobiť*, prikázala si a bytom sa ozval temperamentný buchot.

Barbora Exemptová bola celkom obyčajne vyzerajúca mladá žena s obyčajnými starosťami a radosťami. Aspoň ona to tak vnímala. Práve bola vo vani, keď začala silnejúci klepot na vchodových dverách. Splašene zastavila tečúcu vodu a prehodila si cez seba biely župan.

„Ahoj!“ volala naraďostene Barbora, keď vo dverách objala svoju milovanú priateľku. Jedinú priateľku. „Práve som sa chystala do sprchy. Nečakala som ťa, no som rada, že si tu.“ „Len sa veľmi neteš.“ odsekla nezrozumiteľne Dominika a bez pozvania vbehla priamo do obývačky. S vážnou tvárou sa rozvalila na gauč, ktorý jej odpovedal vzrgotom. Barbora ani nepostrehla, v ktorom okamžiku jej kamarátka zmizla od vchodových dverí. Rozbehla sa za ňou do izby. „Počuj, čo ti ponúknem? Kávu? Čaj?“

„Ále...“ odvrkla Dominika s krajným nezaujmom, „daj pokoj, dnes som mala štyri kávy. Celú noc som nespala.“ Barbora prekvapila vážna tvár inokedy sviežej ženy. „Čo ti je? Prečo si nespala?“ „Šadni si. Musím ti niečo povedať.“ Žena v bielom župane sa zviezla na vrzgajúci gauč a kamarátka jej upokojujúco stisla dlane. V Barbore vzplanul neobyčajne nepríjemný pocit.

Dominika pokračovala: „Odchádzam. Idem na východ. Jedna nadácia tam rozbieha obrovský projekt pre tamojších bezdomovcov. Chcem sa v tom angažovať.“ Barbora akoby na obranu odťahla ruky z kamarátskeho zovretia a ústa na jej ohromenej tvári hovorili samé od seba. „A ... Ale ... to nemôžeš.“ Dominika sa zadívala na plafón, akoby tam hľadala pomoc a povzbudenie pre to, čo sa ešte len chystala povedať. „Chcem, aby si šla so mnou. Vlastne ... nie, že chcem. Jednoducho ty musíš ísť so mnou.“ „Ako prosím?“ „Ako hovorím. Opusti svojho muža, daj v práci výpoveď a poď so mnou.“ Dominika pôsobila chladne a rozhodne. Aj sa tak cítila.

„Ty si sa zbláznila!“ vykričla ohúrená kamarátka. „Opusti svojho muža?! To mi akože dávaš rozkazom?“ „To nie ... Vlastne áno.“ „Čože?!“ reagovala Barbora krájne podráždená, „najprv mi povieš, že ma opúšťaš a vzápätí mi kážeš, aby som *kvôli tebe*

opustila manžela a svoju prácu?! Aby som *kvôli tebe* opustila všetko, čo som si vybudovala?!“

„Nie. Urob to pre seba!“ zdôraznila Dominika. „Čo prosím?“ „Ale no tak, Barborka. Veď sa pozri na seba, ako žiješ. Manžel ťa neustále obmedzuje, práca ťa nenaplnia. Povedz, kedy si sa vôbec naposledy zachovala podľa seba a nie podľa Ernesta? Kedy si mala pocit, že skutočne žiješ?“ „Kto si, že ma súdiš?“ nasrdene si odfúkla a neveriacky pokrútila hlavou. „Ja ... Vlastne ani nechápem o čom sa tu my dve bavíme. Nemôžem uveriť tomu, čo počujem. A že mi to hovoríš práve ty!“

„Pozri Barbora, myslíš, že je to pre mňa ľahké? Toto bola najťažšia vec, akú som kedy komu musela povedať. Ale mne viac záleží na tebe, ako na našom priateľstve.“

Barbora však stále v nemom úžase krútila hlavou a Dominiku prebodávala zlostným pohľadom. „Mám dojem, že tu vôbec nejde o mňa. Nebodaj mi závidíš všetko, čo mám, všetko, čo som si vybudovala? Pozri je mi ľúto, že ti pred pol rokom zomrel manžel, ale zato nemusíš ubližovať aj iným.“

Dominika preglgla. Také silné slová naozaj nečakala. Oči sa jej zaleskli, po líci sa jej skotúľala slza a podlomeným hlasom zo seba vydrala. „Preboha, ty ma nespoznávaš? To som ja, Domča. Závisť je to posledné, čo by si odo mňa mohla čakať. Mám obrovské množstvo priateľov, nie si jediná. Prečo by som ti mala ničieť život? Viem, moje slová boli tvrdé, ale chcela som, aby si sa spamätala a uvedomila si, že zmena pre teba bude len a len dobrá. Žiješ v dusivých pomeroch. Ťažko znesiem, ak ma znevidiaš, ale musela som to riskovať ... Pre teba.“ Chcela znovu uchopiť jej dlane do svojich rúk, ale Barbora sa odťahla a prudko vyskočila na nohy. „Odíď!“ Dominike zovrelo srdce. Opatrným pohybom schytila svoju kabelku a pomaly sa postavila: „Dúfam, že raz pochopíš, že ...“ „Vypadni!“ zrevala Barbora so slzami v očiach. Dominika poslušne odkráčala ku vchodovým dverám, ale ešte aspoň pohľadom musela dať zbohom svojej kamarátke. Mala pocit, že tak ako pred polrokom, aj teraz jej zomiera milovaný človek. Musela ešte nabrať veľa síl, aby vyslovila posledné slová: „Nezabudni, mám ťa rada a vždy som tu pre teba.“ Keď za sebou zabuchla dvere, Barbora ponorila tvár do teplých dlaní a o krátku chvíľu presiakli pod nezadržateľnými prívalmi ťažkých slz.

Nikdy by nečakala, že jej život ušetrí takúto ranu. A navyše od človeka, ktorý bol pre ňu ako anjel v ženskom tele. *Ach Dominika, čo si to urobila?* zaplakala v duchu. Barbora si však nemohla dovoliť žiaľiť. Žiadne utápanie v smútku neprichádzalo do

úvahy. Prešlo niekoľko hodín od Dominikinho odchodu a ona sa musela pripraviť na príchod svojho muža. Keď napokon začula ako v zámke šramotia kľúče, ako na povel podišla ku vchodovým dverám, aby privítala manžela. Otvorili sa dvere a v nich stál vysoký mladý muž odetý do elegantného obleku, ale z tváre mu šršala iba chladná prísnosť.

„Ahoj zlatko,“ prehovorila s premáhaným úsmevom a pobozkala Ernesta na pery. Bol to skúpy bozk, ako aj všetky ostatné, ale dávno si na ne zvykla. V súčasnej dobe ich už vonkoncom nevnímala. Vstúpil do bytu a podlaha sa zašpinila od jeho zablatených topánok. „Jedna strhaná žobráčka odo mňa pýtala jedlo a kvôli nej som si nevsimol hnusnú bahnutú brečku. Také drahé topánky! Zober metlu a uprac to.“ Zatiaľ čo si Ernest vyzúval zablatené poltopánky, Barbora svižne čistila zašpinenú podlahu, ktorú pred manželovým príchodom dôkladne vyumývala. Ernest medzitým kontroloval všetky izby. Bol to jeho zvyčajný rituál. Zakaždým, keď sa vrátil z práce a zvitl sa so svojou ženou, pred tým, než sa pustil do jedla, najprv preskúmal každú izbu, či je dokonale čistá. Neváhal sa ani skloniť a nazrieť pod posteľ, či nevidí chumáčce prachu, prechádzal prstom po nábytku, alebo nazeral cez okná na svietiace lampy na ulici, či nevidí nepatričnú šmuhu na okennom skle.

„Poriadok v dome ako sa patrí,“ skonštatoval, keď sa vrátil ku svojej žene na chodbu. „Čo si nám dnes uvarila?“ Barbora usadila Ernesta za stôl, podala mu príbor a položila pred neho tanier s lahodne pôsobiacim mäsom a prílohou. „Nech sa ti páči, láska.“ Z jeho očí sršal údiv, keď videl, že jeho manželka s ním nesedí za stolom. „Ty ješ nebudeš? Nevrav mi, že si na mňa nepočkala. Jedávame predsa spolu!“

„Oh, iste,“ zháčila sa Barbora. „Samozrejme, že som na teba čakala. Len som sa akosi pozabudla. Hneď si naložím.“ S úľavou si povzdychol. „Sme síce malá, ale sporiadaná rodina! Poriadok musí byť. Tak je to iste Bohu milé.“ Barbora si však ľahostajne sadla oproti svojmu manželovi a po prvýkrát v živote mala pocit, že je jej jedno, čo je Bohu milé a čo nie. Čo hovorí jej manžel a či ho poslúchne. Tento pocit predstavoval pre ňu niečo nové. Ukryté, čo dlho chcelo von. Celý život ju matka viedla k tomu, že žena bude šťastná len vtedy, ak sa vydá za veriaceho muža, ktorý vie stanoviť pravidlá a sám ich rešpektuje. A keď sa v jej živote objavil Ernest, vedela, že on je ten, ktorého si vezme. Je síce právnik,

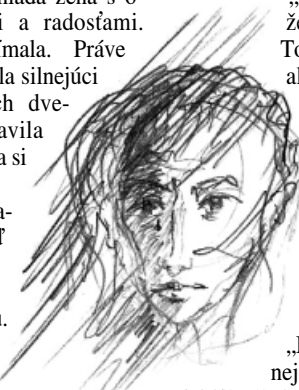
súchý diplomat, ale zato muž, ktorý si váži to, čo má, ktorý nepodlieha chvíľkovým záletom, a ktorý rešpektuje tradičné rodinné hodnoty. Pri najmenšom tieto slová vtĺkala matka svojej dcére celé dva roky do hlavy, čo s Ernestom chodila. Barbore ani nenapadlo o nich pochybovať. Stali sa pre ňu evanjeliom. Ale teraz sa cítila inak a to ju rozrušilo. Bola apatická voči Ernestovým rečiam o Božom poriadku v dome, bolo jej fuk, že jej celé roky kázal, aby s večerou čakala naňho, aj keď ustavične zo dve hodiny násilne hladovala, až jej prišlo tu a tam nevoľno. Keď sa dnes najedla ešte pred manželovým príchodom, pozastavila sa nad tým, prečo tak nerobila už dávno predtým.

Spoločná večera zblízuje veriacich ľudí, doznievali jej v hlave Ernestove slová. Dnes však Barbore uštedril osud krutú ranu. Zradila ju jediná priateľka, blízka osoba, ktorej bezvýhradne verila. „Ernest?“ Barbora si odkrojila malé sústo, „prečo sú obdobia v živote, kedy nám osud udelí krutú ranu?“ Napomenul ju pohľadom. „Barbora, teraz jeme! Porozprávame sa po večeri.“ Pokorne mu prikývla. Čo jej to napadlo, rozprávať sa s manželom pri jedle? Veď na to bol vždy háklivý. *Do čerta, veď stále hovorí, ako spoločná večera zblízuje veriacich*, namietla v duchu.

Keď sa usadili v obývačke a zvuk televízora znel jemne v pozadí,

zopakovala svoju otázku. „To sa stane len ľuďom, ktorí sa protivia Bohu,“ odvetil a ukázal na televíznu obrazovku. „Pozri sa tam. Dvestotridašťtisíc obetí prívalových vln Tsunami. Vieš aká to musela byť pre nich ukrutná rana? Stalo sa im to pre to, lebo sú tam len bezbožní ľudia. Nechcú poslúchať Boha, na rozdiel od nás.“

Usmiala sa naňho a aj keď horlivo nasávala každé slovo, ktoré vyšlo z jeho úst, prežívala vnútorný boj medzi jeho tvrdeniami a svojím citením. Tieto pocity ju znepokojili. *Odporuješ mužovi? Zbláznila si sa? Ale čo som menejcenná, veď aj ja môžem mať svoj názor!* Búrila sa svojej výchove. On však pokračoval. „Juhovýchodná Ázia. To je samý budhizmus, hinduizmus, taoizmus. Chudáci, čo vedia iba žobrať a poctivá práca im hovorí asi toľko ako ateistom pojem Boh. Je to samá spodina, diabľovi prisluhovači. Sú to bezbožníci a preto ich Boh tak dobre potrestal. V žiadnom prípade by som im neposlal ani korunu. Zaslúžili si to.“ Barbora síce prikývla, ale keď na obrazovke videla bolesť v očiach tamojších obyvateľov, ich pohľady prosiace

o pomoc, jej myseľ sa snažili otráviť „nežiadúce“ myšlienky. *Toto je boží človek? Nemal by prekypovať láskou? Nesúď iných, lebo sám budeš súdený. Je toto muž, akého som si chcela vziať?*

O desiatej hodine, tesne pred koncom filmu, Ernest odrazu vypol televízor a ťahal svoju ženu do spálne. To, že Barbore nečakane zhasla šanca vidieť rozuzlenie deja, ju nepríjemne prekvapilo, ale hneď ako jej pohľad spadol na malé nástenné hodiny, zistila, že je čas splniť si manželskú povinnosť.

Ernest bol jej prvý a jediný muž v živote. Milovala sa s ním každý večer o tej istej hodine okrem nedele, ktorá bola výlučne

zasvätená Bohu. Barbora nikdy nezavila skutočné milovanie. Lenže to ona nevedela. Ani len netušila, že to, čo s ňou manžel predvádza v posteli, je iba chladný sex bez citu, bez náznaku lásky a vrúcnej túžby po tom druhom. Stačilo mu, že sa na nej hrubo, cynicky odbavil. Musela mu byť po vôli tak, ako si to on žiadala, a ona to rešpektovala. Veď on je muž a ona ho musí poslúchnuť. „Lahni si!“ a „Rozkroč nohy a nehýb sa!“ boli zaužívané postelne príkazy. Barbora si však myslela, že tak je to v poriadku. Netušila, že nemusí ležať ako pohodené poleno, že nemusí prežívať ani nepríjemnú bolesť. Nevedela o tom, že aj žena môže zacítiť vrúcnu lásku svojho muža aj v telesnom objatí, že môže na svojom krku pocítiť jeho žiadostivý dych po splynutí ich tiel a duší. Dnes mu bolo dokonca jedno, že plachta nasiakla krvou, pretože Barbora mala periódu. Zadychaný sa z nej odvalil a jej prázdny pohľad si razil cestu tmou kamsi na neviditeľný strop. Po líci jej stiekla slza smútku. Ozvalo sa šfuknutie zapalovača a tmu v miestnosti jemne zriedilo chabé svetlo. Ernest zapálil sviečku. „Je čas na modlitbu.“

Ráno sa Barbora rozhodla ísť do práce výnimočne pešo. Vo svojom vnútri cítila stiesňujúci nepokoj. Akoby všetko, čo za posledné roky prežila, nebolo v poriadku. Kráčala rušnou ulicou hlavného mesta a zamyslene si všimla život okolo seba. Po ceste sa predhánali a trúbili chladné automobily, dokonca ju obmedzovali i na chodníku, kde sebeckí vodiči parkovali. Zrazu si tu pripadala ako cudzinka. Trúbiace autá v zápche, ľudia na chodníku s mrzutými pohľadmi do seba bezohľadne vrážali, pretože sa kamsi ponáhľali. Kamsi, kde by možno ani radšej neboli. Neďaleko pred jej očami akási žena zakopla o obrubník a spadla na zem aj s taškou. Všetci ju nervózne obchádzali, akoby im ešte aj vadilo, že sa v ceste vyskytla neplánovaná prekážka. Našlo sa však aspoň zopár takých, čo boli vôbec ochotní o ňu zavadiť škodora-

dostným pohľadom. Barbora zastala a udivene zízala na zviechajúcu sa ženu a zdesené krútila hlavou. *Bože, čo je toto za svet? Cestou hodila uľúfanému huslistovi do puzdra stokorunáčku. Až teraz si uvedomila, aká je jeho hudba povznášajúca, akoby to bolo to jediné, čo je schopné medzi ľuďmi rozsievať štipku radosti a pokoja.* Vtedy si spomenula na svoju kamarátku Dominiku.

Srdce jej zovrelo. *Som ja vôbec šťastná?* spýtala sa v duchu. *Jasné, že som, snažila sa presvedčiť samú seba, mám verného manžela s duchovnými zásadami, prácu s kopou usmiatych ľudí, som zdravá a s množstvom peňazí.* Ale prečo sa potom necítila lepšie?

„Ahoj Barborka,“ pozdravila ju kolegyňa, keď vstúpila do kancelárie, „ako sa máš?“ „Ach Zuzka, to keby som vedela. Hrozne. Som veľmi zmätená.“ Po tejto odpovedi si Barbora uvedomila, že sa vlastne nikdy s kolegyňami nerozprávali o tom, čo naozaj cítia. Zuzka bola očividne zaskočená priamou odpoveďou. „Mhm, dnes sa nám to mračí, asi bude pršať, čo?“ „Čo ja viem, asi ...“ odsekla Barbora. „Áno, už dlho nepršalo.“ Vtom do kancelárie vtrhla tretia kolegyňa a bežala rovno k Zuzane. „Pozri Zuzka, mám nový kostým.“ „Ľha,“ pochvaľovala s predstieraným záujmom, „nádherný! A aký je jemný na dotyk.“

Barbora tu síce pracovala pol roka, ale až teraz si všimla, že kolegyne medzi sebou pretriasajú donekonečna tie isté témy. Témy o ničom. Obidve obrátili svoj pohľad na Barboru a Zuzana poznamenala: „Ale, Barborka, ty máš, tuším, novú blúzku.“ „Nie, nie, tú už mám dlho.“ odvetila nezaujato. „Nuž,“ povedala Zuzana, „ešte tu pracuješ príliš krátko na to, aby som poznala celý tvoj šatník.“ Barbora však len rozpačito pokrútila hlavou a vrhla sa do práce, ktorá nemala žiadny význam, žiadny ľudský význam. Bohopusté evidovanie toni peňazí. *O čom to je? Aby som na konci roka mohla urobiť daňové priznanie? Pre koho je to dobré? Pre štát?* A vtedy si znova spomenula na Dominiku. *Ona sa aspoň snaží niečo zmeniť. A čo robím ja? Ja nedokážem zmeniť ani len svoj život.* Pri tejto myšlienke sa zháčila; veď doposiaľ mala pocit, že nemusí meniť absolútne nič. To bola naozaj taká slepá a nevidela, čo sa to s ňou stalo? Manželstvo, v ktorom lásku nahradila disciplína, práca s nulovým významom pre spoločnosť, pre tú štipku ľudskosti v spoločnosti a s nulovým významom i pre ňu samotnú. Nedala jej ani to jediné, čo od nej na začiatku očakávala. Priateľov. Barbora sedela za pracovným stolom a dívajúc sa do prázdna prehodnocovala svoj život. *Žeby mala Dominika pravdu? Táto myšlienka ju*

vyľakala. Možno nemusí meniť všetko radikálne, stačí po kúskoch. *Áno pomaly,* utvrdila sa, *nepotrebujem revolúciu ale evolúciu. Začnem dnes, keď sa vrátim z práce domov.* S úľavou si vydýchla a pustila sa do práce.

Kolegyňa Zuzana behala po kancelárii od jedného regála k druhému a očividne hľadala nejaký konkrétny zakladač. Prechádzala prstom od jedného šanónu k druhému, až si to všimla kolegyňa Marianna. „Zuzka, čo je?“ prehovorila s úsmevom, „niečo hľadáš?“ Zuzka sústredene odsekla: „Ále, čo by som len ja hľadala.“ Umelý úsmev na Marianninej tvári bol snáď nezničiteľný. „No, to je pravda, už dlho som ťa nevidela niečo hľadať.“ Barbora pozorovala tento rozhovor otvorenými ústami a nadobudla pocit, že keď prekročila prah tejto kancelárie, ocitla sa na inej planéte. „Mám dosť,“ zvolala a začala si baliť veci. „Viac plytkých somarín neznesiem!“ Prekvapené kolegyne sa jej jednoblasne spýtali. „Kam sa zberáš?“ Barbora prevrátila očami a sarkasticky odvrkla: „Idem niečo hľadať!“ Tresla dverami. „Čo hľadať?“ nechápala Marianna.

Barbora rozzúrene vypochoďovala z firemnej budovy. Celé jej vnútro vyplnil zúrivý hnev. Hnevala sa na celý svet, ale predovšetkým na seba. Kde doteraz mala oči? To naozaj nevidela v akom neľudskom prostredí to žije? Všetci dbali iba na svoju formu, obsah sa strácal kdesi v nenávratne. Žila vo svete plytkosti a pretváry, vo svete mrzutých alebo sa usmievajúcich sôch bez skromného mála ľudskosti. Dožratá do kostí brázdila ulicu a pohľadovo si obzerala okoloidúcich. Opo-vrhovala nimi. Ženami v kostýmoch, mužmi v oblekoch s diplomatkami v rukách. *Ako mi je z vás zle!*

Menší kus opodiaľ zazrela strhanú žobráčku, ako sklúčene sedí pri svojom klobúčiku, ktorý znamenal poslednú nádej, že jej dnes vojde niečo do žalúdka. Keď sa k nej Barbora blížila, spozorovala, ako sa okolo žobravej ženy bezohľadne prehnal elegantný chlapík, zakopol do klobúka s peniazmi a tie sa v momente rozkotúľali na všetky strany. Žobráčka zúfalo vykričala. „Hej!“ zrevala Barbora na uhňajúceho muža, ktorý vôbec nedbal na to, čo práve urobil a pri-
dal do kroku.

Kým prišla k žobráčke, muž zmizol za rohom ulice. „Ste v poriadku?“ prihovorila sa plačúcej žene, keď jej pomáhala vstať na nohy. „Nie, nie som v poriadku,“ vzlykala žobráčka, „včera ma jeden muž opľul za to, že som od neho pýtala peniaze na jedlo a on si kvôli mne nevyšimol blato, do ktorého napokon stúpil. Dnes mi ďalší zničí aj to málo, čo som zarobila...“ *Zarobila,* usmiala sa Barbora rozlúťostene, no

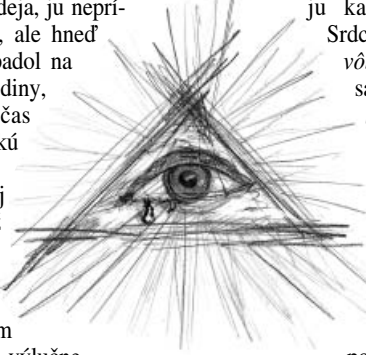
vzápätí sa zháčila. „Moment, vraveli ste, že vás včera niekto opľul?“ Žobráčka už stála na vlastných nohách a oprášovala si špinavé šaty. „Veď vám to hovorím. Začal po mne kričať, že som mu zničila drahé topánky, vynadal mi, že som odporná spodina a potom ma opľul.“

V Barbore vzklčil všetok hnev sveta. „Ste hladná?“ Strhaná žena si až teraz všimla, že pred ňou stojí veľmi elegantná pani. Taká istá pani, akých sa okolo nej denne mihne snáď tisíce; taká istá, ako tie, čo sa zakaždým tvária, že ju nevidia. Nepamätala si na žiadnu, čo by jej do klobúka hodila čo i len biedny päťdesiathaliernik. Neďôverčivo si premerala vkusne odetú ženu stojacu pred ňou. „Isteže som.“ vyslovila váhavo. „Áno, aj mne už vyhladlo. Tak poďte, ideme sa najesť.“ „A... Ale ja nemám peniaze,“ pripomenula placho žobráčka. „No a? Tak poďte! Ide sa!“ Barbora sa zvrtila na opätku a pridala do kroku.

Žobráčka sa zmätene poobzerala okolo seba, akoby sa chcela ustíť, či ju niekto nevidí, ale ona len hľadala svoj odkopnutý klobúk. Švihom ho lapila do svojich dlaní a utekala za elegantnou dámou. Mlčky ju dobehla a zladila s ňou krok. Okoloidúce ľudské sochy bez náznamu akéhokoľvek ľudského citu, či mrzuté, či usmievané, zanechávali na dvoch ženách pohoršené pohľady. „Volám sa Barbora a vy?“ „Ema,“ odsekla stroho žobráčka. „No, Ema,“ povedala Barbora, keď zastali pred snobskou reštauráciou, „už sme tu.“ „Čože? Sem? Nie, nie. Dnu nejdem.“ ustúpila o krok. „Čo? Prečo?“ „Nie, ďakujem. Ste milá a jediná, čo si o mňa vôbec otrela hubu, ale radšej si niečo vyžobrem a najem v nejakom lacnom bufete. Dovidenia.“

Ema chcela odísť ale Barbora ju zastavila. „Čo je? Prečo nechcete ísť dnu?“ „Nechcem byť nevďačná, ale prečo to robíte?“ spýtala sa Ema vyčítavo. „Akože prečo?“ „Ja neviem,“ zazerala žobráčka nedôverčivo, „faháte ma do drahej reštaurácie. Veď sa na mňa pozrite! Som obyčajná spodina. Chcete ma zosmiešniť? Chcete, aby sa tam ľudia na mňa pozerali zvrchu? Nie, vďaka! Každodenného ponižovania mám aj tak dosť. Nepotrebujem ďalšiu potupu.“ Zbedačená žena sa zvrtila a vydala sa na odchod.

Barbora myslela, že od zlosti rozbije najbližší výklad. Prudkým krokom vbehla zuboženaj osobe do cesty a rozkričala sa. „Tak teraz ma počúvajte moja zlatá. Už mám dosť takýchto kecov okolo seba. Máte pocit, že sa na vás tí ľudia pozerajú cez prsty? Hovoríte, že robia triedne rozdiely? A čo robíte vy? Pozeráte sa na nich rovnako. Oni zvrchu, vy zdola! Vnímate ich ako keby boli niečo viac než vy. Ale nie sú! A vy sa láskavo prestaňte

futovať a radšej pohnite zadkom, lebo už mi je pekelná zima a chcem sa poriadne nažrať!“

Ema ohromene zízala na ženu pred sebou. Cítila sa zmätená. „Ale ... Ale ja tam aj tak nemôžem ísť?“ „Čože?!“ vybuchla Barbora. „Viete,“ šomrala žobráčka nezrozumiteľne. „Už som tam raz bola.“ „Čo hovoríte?“ vykrikla Barbora tak silno, až sa Ema preľakla. „Že som tam už raz bola!“ zopakovala Ema nahlas. „Raz som získala viacej prachov a chcela som zakúsiť, čo je na tom snobstve a luxuse také slastné, tak som vošla dnu, ale ani sa neunúvali ma obslúžiť. O pár sekúnd ma odtiaľ hrubo vyrazili a zdôraznili, aby som sa tam viac nevracala.“ „Kto?!“ zrevala Barbora najedovane. „Taká špinavá blondínka, s takými extravagantnými dioptrickými okuliarmi,“ skonštatovala.

„Jasné, Kristína.“ „Ako prosím?“ Ema sa zarazila. „Nebojte sa, len poďte. Majiteľ tohto podniku je môj svagor a všetky jeho zamestnankyne

majú predo mnou obrovský rešpekt. Hrozne sa boja svojho šéfa a vždy keď tam prídem, skáču okolo mňa ako siedmi trpaslíci okolo Snehulienky. Boja sa, aby som na nich niečo nebonzla. Ak sa chcete trochu zabaviť, tak poďte dnu.“

Ema s obdivom prikývla a obe vkročili do noblesnej reštaurácie. Ľudia celkom onemeli, prestali rozprávať i jesť, jednému pánovi dokonca zabehlo červené víno. Začal sa zľahka dusiť. Barbora však sebedovome kráčala k svojmu obľúbenému stolu a Ema ju nemotorné a nesmelé nasledovala. Obe službuko-najúce čašníčky si čosi šepkali a jedna strkala do druhej. Hneď, ako sa obe ženy usadili, už pri nich stála čiernovlasá čašníčka, ktorá chcela Barbaru

upozorniť na nežiadúceho hosťa. „Dobrý deň pani Exemptová, prepáčte, ale chcela by vás upozorniť, že ...“ „Čo?!“ vykrikla Barbora, „nekibicujte mi tu a radšej mi zavolajte Kristínu, nech nás príde obslúžiť.“

Zatiaľ čo čiernovlasá servírka pokorne odpochoďovala za svojou kolegyňou, Barbora vyzvala Emu, aby si hocičo vybrala. Keď špinavá blondínka s extravagantnými okuliarmi na tvári poslušne docupitala k stolu čerstvých zákazníčok, okamžite spozorovala známú žobráčku. V Barboriných očiach však zbadala neočehvejnú prísnosť, ktorú vždy videla iba v tvári jej manžela a preto vystrúhala ten najafektovanejší umelý úsmev, aký vedela. „Vitám vás pani Exemptová,

už ste si vybrali, alebo to bude ako obvykle?“ „Jasné, že sme si vybrali.“ zvolala Ema. „Ema, počkaj,“ zahriakla ju Barbora káravým pohľadom a s afektovaným úsmevom sa obrátila k servírke, „Kristínka, vyberieme si až potom. Zatiaľ nám postačí dvakrát šálka kávy. Pokojne si zapíš, akú chceme.“ „No,“ vzbúrila sa čašníčka, „druh kávy si ešte zapamätám!“ „V poriadku ... Takže ja si prosím stredne silnú, dvojitú, bez cukru, s orechovou príchuťou, šľahanú, ale bez peny, extra horkú. A tuto pre Emu to isté len s tým rozdielom, že ona chce cukor. A k tomu trochu mlieka.“ Kristínin afektovaný úsmev sa zmenil na vyľakaný úškrn a beznádejne vykročila k baru. Ema sa smiala. „To bolo skvelé. Videli ste, ako sa tvárla?“ Barbora zväznela a vrúčne stisla Emine špinavé dlane vo svojich rukách. „Čo urobíte, keď sa spolu rozlúčime?“ Žobráčka smutne sklopila oči. „No čo, vrátim sa na ulicu.“ Toto Barbaru definitívne presvedčilo. „A čo keby sme sa spolu vybrali na východ?“

Každé hrable k sebe hrabú, záleží však pre koho!

VEREJNÝ KEMP V MARTINE

TEXT PIESNE

S.O.S.

To sa tak hovorí že všetko má čas, najskôr si nahrabať, potom ber to ďas. Využiť možnosti, veď sám čert ti ich dal, že peniaz všetkým pánom je, si vpravieval

Prachy iba prachy nečakajú len po nich siahneš a už ťa majú

Čože to netušíš, kam táto cesta vedie, že pri týchto možnostiach stratiš zvyšok seba?

Pražský Výběr

VTIPNÉ OKIENKO

Pán hlavný, ten rezeň je hrozne tvrdý. No hej, to musíte hrýzť, to viete, lenivá huba, hotové nešťastie.

Tu odpočíva Ján Obžera, čestný občan, poctivý obchodník. Známy zosnulého si povzdychne: Chudák jeden, musí ležať v hrobe s dvomi úplne cudzími ľuďmi.

Prečo si tej majiteľke butiku povedal, že je sliepka? Lebo je zazobaná a stále kodkodáka, ako málo si nahrabe!

Nápis na náhrobnom kameni: Nesmúťte, neplačte, ja som vás neopustil, ja som vás len predbehol.

Hráči

Praj si, čo chceš, čo tvoje srdce ráči, slnko i dážď, slzy, či dlane. Sme príliš hazardní v živote hráči, tak si praj, nech čokoľvek sa stane.

Napiš na lístok pre pošťára v nebi, objednávku na najdrahšie, čo majú v ponuke a ako darček si želaj keby, pre tvoje bosé sny vyzbierali rosu po lúke.

A ešte si popraj veľa, veľa dúhy, ihličie, čo vonia ako Vianoce, dážď, čo kreslí na hladine kruhy, hlas batoliat, čo láskou džavoce.

Nehrajme sa na život, skutočne ho žime, so spomienkou, túžbou, láskou pre deti, cez horúce leto i v treskúcej zime, skôr, ako posledný list do neba odletí.

Monika K.

Na návšteve v kempe

Prvý dotyk s Verejným kempom v Martine bol prekvapením. Pre mňa osobne určite áno. Možno pod vplyvom subjektívnych predsudkov som očakávala chladný odstup a ... milo prekvapili. Cítili z nich život a snahu žiť. Nevzdávať sa ani pod farchou problémov z existenčnej reality ...

Nemusím to ani dať najavo, ale už ich samotná prítomnosť mi poskytla nejdnu odpoveď na moje nekonečné otázky. Žiadne stretnutie nie je náhodné a sú chvíle, keď sa stane presne to, čo je v danom momente to najlepšie. A stretnutia v Kempe mi dali mnoho. Obzvlášť zaujímavé je, že sa vždy konali ovplyvnené samotnou existenciou internetových (a už aj reálnych) Pútnikov, mojou druhou rodinou. Spája ich neviditeľné, krehké puto. Majú tak veľa

spoločného, aj keď na prvý pohľad sú to dva rozdielne svety.

Pri započúvaní sa do rozmanitých ľudských príbehov sa človek neraz pristihne pri otázke, ako by sa zachoval on, keby ... a mnohokrát vzdá tichý hold tej odvahe kráčať ďalej. Musia stratiť všetko, aby našli sami seba, aby našli to, čomu iní vravia sloboda -

slová, ktoré ma sprevádzajú dlhé roky. Toľko pravdy je v nich, toľko pochopenia. Mozaika do seba krásne zapadá - niekedy symbol, niekedy doslovná realita.

Vždy iná a vždy tá istá. Fyzické a psychické utrpenie i šťastie. Sloboda i okovy. Radosť i smútok. Je medzi nimi hraníc?

Neviem, ako tým ľuďom pomôcť. A možno oni pomáhajú mne. Úplne obyčajné stretnutie. A predsa, bolo v tom oveľa viac. Tak neskutočne viac ...

Morgana

PRIESTOR PRE ŽIVOT

Dostanete nás aj v PNS stánkoch
zoznam stánkov zoradený podľa miest nájdete na našej internetovej stránke www.PriestorPreZivot.sk
Objednávacie číslo časopisu je: 5190

